

Varga Richárd
Naplóversek

Februári töredék

Február nyolc. Este.
A garzonom ablaka az Orionra néz.
Az ég fekete, az erkély zöldre festve.
Szúnyogháló által pixelezett Egész...
Három négyzetméter, hidegkő burkolat,
Radiátor van, de nem fűtök vele.
Fáznom kell, hogy lássam: távozhat a testből
Az is, ami végül is az élet feltétele.

Február kilenc. Délután.
A fákra dobva két lélek imbolyog.
Az enyém áttetsző orángután
A tiéd gepárd, strucc vagy antilop.
Kimostam magamból mindkettőnket, látod!
Megszáradnak lassan az állatkerti jelmezek.
Havazik. Nézd a tisztaságot!
Talán megtalálom magam, ha a pelyhek között elveszek.

Február tíz. Reggel.
Túl korán keltem. Még csillagos az ég.
Az erkélyről szemezek a végtelennel.
Azúr nincs, csak ezernyi vég.
Fénylő sírkövek. Az egyiket megfogom.
Így fogtalak téged is éjszaka az ágyban.
A bőrömmön éltél, Te, női Orion!
De közeleink – úgy tűnik – a távolságot láttam.

Február tizenegy. Éjfél.
Amíg ezt írom már nulla óra egy...
Hazugság hát ez is. Mégis mit reméltél?
Bár óraműpontosan az idő sose megy...
Szóval lehet, hogy ez igaz: Ez a percnyi tévedés.
De csak ez! Mert hogy is lehetne más
Igazabb annál, hogy: Minden, ami biztos
Csak bizonytalankodó megnyilvánulás.

Február van tehát. Legyen mondjuk este!
 A beépített erkélybe beépítve én.
 Szúnyoghálót dob az éj lélekre és testre...
 Darabokban minden: Minden a helyén.

Veszprémben járt a Tél

Ne sottogj nekem, Ősz!
 Ez nem Párizs, hanem Veszprém.
 Beláthatod, mellélősz,
 ha a halálról mesélsz egy olyan estén,
 amikor egyébként is körülvesz minket
 a lehulló levelek kriptaillata.
 A Szajna-parton, nyáron elérni, hogy Ady Endre,
 Léda melle mellett kicsit gondoljon már a The End-re,
 Na, az már valami!
 De most ősz van. Hogy úgy mondjam:
 magad maradtál magad mellé viszonyítási alapnak
 Mint mikor egy filmben, ami sekélyes, de menő,
 a vámpírok egymás torkába harapnak,
 és konstatálják, hogy vérszegény minden egyes vérevő.

...

Mielőtt idejöttem, a kocsim szélvédőjéről söpörtem
 le huszonhét apró halált. Csodálkozol? Pedig
 Nem történt semmi. Csak az élet lőtt, és talált.
 Ahogy szokott.
 Úgyhogy ne sottogj nekem!
 És ne mondd, hogy minden pillanat lopott,
 mert amúgy *budspenceresen* pofán váglak.
 Éppen elég teher várni arra, hogy várnak
 Egy másik, ismeretlen helyen.
 Vagy éppen a Semmi vár,
 Csak így: közösségtől megfosztva, mégis közhelyesen.

Nézz ránk, Ősz!
 Úgy sorakozik bennünk ezer frusztráció,
 mint csuklón a fesztivál-karszalagok.
 Csontvázak ütik agyunkba az ígét, hogy:
 „Gondolkodom, tehát jobb, ha hallgatok.”
 Tudod, az elmúlás bizonyosságánál rosszabb
 a lét bizonytalansága.



Meg hogy nem találok kifejezőbb képet,
mint... igen...: egy rúd párizsi az Élet.
Mindenki fintorog, hogy mit daráltak bele,
De végül is ízlik. És már délben hiányzik a fele.

Szóval ne suttoj nekem! És ha lehet,
többet ne szavalj Ady-memoritereket!
Inkább gomboljuk be a tényt – úgy Pilinszky-módra –,
hogy minden válasz csak az igazság illúziója.
Hogy csak a kérdés lehet igaz.
És hogy minden egész eltörött – mondod. Az lehet,
De a tortából egyetlen szelet
is hordozza a torta lényegét:
hogy amikor eszed, azt mondod: Hmmm...
...és még káromkods is hozzá,
mert Esterházy mondta,
hogy indokolt esetben –
például, ha kurva jó egy torta –
Lehet.
És ez egy igen is indokolt eset.
Különben meg olvass sztoikusokat,
attól majd elcsitul benned a kényszer,
hogy toposzként harcolj a fennálló léttel.
Nyugodj bele: mindenki tudja, hogy egyszer ennek vége.
Kinek a máj, kinek a gége...
Kinek a Semmi ágán vágató tehervonat.
Kinek egy parancs, hogy ásd meg magad a sírodat.
„Der springt noch auf.”

Mi történt, Ősz?
Hol marad a zümmögésed?

Micsoda? Hogy a nyögő fák???
Ezt hatásosnak érzed? Annak találad?
Pedig képzeld, nem az! A fák nem.
Bezzeg az engem nyögő lányok,
akik nem tudtak mit kezdeni azzal,
hogy ősszel születtem, nem pedig tavasszal,
és hogy semmi másra nem vagyok képes,
csak elmúlni tudok. És számomra is kétes
minden bizonyosság. Ezért beszélek most hozzád,
mert te pont ilyen vagy.
Őszbe süllyed az, ki őszből vétetett.

Én három hónap alatt leélek egy teljes életet.
Aztán kezdem előlről.
Mindig csak előlről.
És soha nincsen vége.
Nincsen vége soha. Érted?
Hát, ne suttogj a fülemben!
Ami lényeges, azt úgysem fogja fel az elme.

Az idő folyik.
Ahol állsz: az a cél.
Nyugodj meg! És fogadd el azt is, hogy
Veszprémbe (éppen most) beszökött a Tél.



Delimir Rešicki: Jackson Pollocknak